

Indiferència Criminal

Estava llegint la paràbola del bon samarità quan involuntàriament he establert un paral·lel; un fet s'ha adaptat al motlle de l'Evangeli.

He comprès que la figura de l'home estès a terra, sagnant i sense ajuda al costat del camí no era privaliva del temps de Jesucrist. Avui, en el nostre segle vint succeïx, a voltes, exactament igual.

Tambè com abans hi ha l'home que comprèn la recta forma d'actuar, la cerca, es comporta com a veritable germà de l'altre, sadona de la necessitat de la seva intervenció, del bé que pot i deu realitzar i ho fa i no té en compte el propi sacrifici i practica la misericòrdia.

Al revés de la medalla d'aquest hi trobem l'altre, l'indiferent, aquell que fa ús de la indiferència criminal amb la que encapçalo aquestes ratlles. El dolor del proïsme rebota en el seu cor tancat al plany del germà que el demana amb el mut crit del quadre de l'accident. El seu cor està embolcallat per l'egoisme i en la seva escala de valors, la vida i el dolor d'un semblant queda molt per sota d'una tarda de tertúlia, d'unes hores sobre la sorra de la platja o almenys d'una cara tapisseria d'automòvil. I també passant de llarg igual que aquells que troben el ferit al peu del camí de Jerusalem, l'abandonen a la seva sort.

Això ha succeït dintre del nostre bell paratge del Vallès. Un cotxe estranger francès per més detalls, perdé la direcció i es precipità a un terraplè, ben a la vista de la concorreguda carretera. Dos éssers humans, un matrimoni, quedaren empresonats i ferits sota la feixuga carcassa d'un automòvil bolcat. Als pocs minuts altres cotxes passaren sense fer-ne cas, freds davant la impressionant escena i immutables quan la seva actuació tant es necessitava. Fou precisa la intervenció d'un camperol que estava pels voltans del lloc de l'accident per aixecar els ferits i traslladar-los a la clínica on reberen assistència mèdica.

Siguin, doncs, aquestes ratlles de condol pel trist paper realitzat pels ocupants dels cotxes fugitius i pel «mentis» donat a la clàssica cavallerositat espanyola, agraïment al camperol auxiliador i a la vegada de forta protesta i demanda de públic oprobí per als desnaturalitzats conductors que taquen el bon nom d'una societat que es vanta de civilitzada

Ignasi

Amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima

L'essència del Cristianisme és una cosa ben fàcil: Estimar. I estimar Aquell que és més estimable. Aquell que reuneix en grau infinit totes les perfeccions.

Els preceptes o manaments quan no s'estima són càrreges insuportables. La més lleu prohibició, l'obra més sencilla, semblen imposicions intorerables i capricioses.

Jesús ens va dir «El meu jou és suau i la meua càrrega és lleu. Qui no entén això, és que no estima, és perquè no compleix el primer i principal manament: Amaràs el teu Déu amb tot el teu cor, amb tota la teua ànima, amb tot el teu enteniment.»

Sembla talment que Déu ens demani l'impossible, amb aquesta exigència total. Lo que realment fa és donar-nos les diferents etapes de la nostra perfecció.

«Amb tot el teu cor» amb tot l'afecte voluntari i carnal a la vegada. Estimes Déu de la mateixa manera que els demás bens, perquè hi veus un bé millor, el que omple el teu desig. Fas com el

caçador davant de l'au que vola.

«Amb tota la teua ànima» amb lo més gran que hi ha dintre teu, l'ànima espiritual, «feta a imatge i semblança meua». Aleshores saps rectificar l'escala de valors que tens de les coses i els poses al seu lloc. Es va purificant el teu amor. Esculleixes Déu per ell mateix i tu ocupes el lloc que Ell t'ha posat en l'escala dels éssers.

«Amb totes les teves forces» Les activitats que feies per guanyar el teu pa, per aixemplar la teua cultura, per omplir la teua vida, les fas totes per Ell. No fas res fora del seu amor. Ho fas tot perquè al veure't a tu veigin les perfeccions que hi ha en Déu, Dones glòria a Déu.

«Amb tot el teu enteniment» La teua adhesió s'ha identificat tant amb la de Déu, que Ell ja es pot retirar. Estàs sol, només el tens per la teua ferma i nua voluntat i quan crides Ell no respon. Aleshores aprens el camí del veritable amor i arribarà el dia que et donarà la seva plenitud.

Mn. M. Filella

L'actualitat té un nom: KATANGA

La única regió del Congo ex belga que s'havia lliurat de desordre l'ha hagut de conèixer aquets dies. I han estat, precisament, les mateixes Nacions Unides, les que, amb la seva intervenció, han promogut el desordre a Katanga.

Sempre hem cregut que les Nacions Unides eren, encara, en el difícil món d'avui una força de pau, d'ordre, de concòrdia, de servei a la justícia i al dret. Caldrà tenir una informació exacta de la intervenció a Katanga per saber si realment han estat fidels a la seva missió de pau, o l'han posposada a altres interessos.

Perquè allò que no es pot admetre és que les Nacions Unides utilitzin la força per imposar un criteri polític determinat —sempre discutible— en una qüestió purament interna de qualsevol país. Perquè si el Congo ha de ser un Estat únic o diversos Estats, és una qüestió ben discutible i que només interessa als congoleesos. I si el Congo unificat ha de ser un Estat centralitzat o bé federal, interessa, igualment, només als mateixos congoleesos. En definitiva, en bona aplicació del principi de subsidiarietat sembla que han de tenir molta més raó els katanguesos que volen governar se ells mateixos, que no pas els polítics centralistes de Leopoldville que no tenen amb Katanga altre lligam que el d'haver estat igualment una colònia belga.

Una vegada més, la cosa que més hem de lamentar són les víctimes innocents que han regat amb la seva sang la terra katanguesa, nova demostració de la incapacitat dels homes per a solucionar llurs diferències pacíficament.